

[Statsministeren.]

brugerne. Vi har ikke fået svaret endnu, og jeg synes oprigtigt talt, det var på en overordentlig venlig måde, jeg spurgte om det i formiddags.

Den samme venlighed skal præge mig, når jeg beskæftiger mig med et andet venstreinitiativ, nemlig u-landsudvalget. Jeg opfatter det sådan, at man vil have et folketingsudvalg, formentlig et permanent folketingsudvalg, som ikke skal have med bevillingerne at gøre — de må fortsat ligge i finansudvalget — men som skal holde sig informeret om dansk u-landsindsats og eventuelt også fremsætte udtalelser om dansk u-landsindsats. Hvis det er det, der er tanken, finder jeg ikke, der kan være noget forkert i at oprette et sådant udvalg; jeg tør endda ikke afvise, at det kan være gavnligt, så det vil vi gerne høre nærmere om.

Tillægspensionen er blevet drøftet på forskellig måde her. Hr. Poul Hartling spurgte, om den kom frem i dette folketingsår, og det vil den i hvert fald gøre i den form, at der fra socialministeriet kommer en foreløbig principbetænkning. Jeg har talt med socialministeren om, hvorledes den kan fremlægges for tinget; det kan gøres på flere måder, f. eks. i form af en redegørelse fra socialministeren med en efterfølgende debat. På den måde kan spørgsmålet om den nye, værdisikrede tillægspension for alle komme ind i folketingets arbejde.

Jeg ville meget ønske, at der også i dette folketingsår kunne komme det lovforslag, regeringen agter at fremsætte herom. Det afhænger af det arbejde, der udføres dels i udvalget, dels i administrationen, og jeg nærer ingen tvivl om, at socialministeren vil anstrenge sig så meget som muligt for, at det kan komme frem så hurtigt som muligt. Jeg tør ikke give et sikkert løfte om, at lovforslaget kan komme i dette folketingsår, men jeg synes, det ville være godt, hvis det kunne, og beder altså om, at arbejdet bliver fremmet mest muligt.

Hr. Niels Westerby mente, at det måske var en god pædagogisk idé at lade være

med at værdisikre tillægspensionen, for så ville alle mennesker gå rundt med en tillægspension i udsigt, hvis værdi ville være afhængig af, hvor meget vi formåede at holde prisstigninger og inflation i ave, og det skulle så bevirke, at inflationen blev mindre, end den ellers ville være blevet. Det er jo i og for sig en god og logisk tankegang. Nu skal vi nok udsætte debatten om tillægspensionens nærmere indretning, til vi har denne principbetænkning foran os, men jeg vil dog tro trods hr. Niels Westerbys gode pædagogiske indfald, at man skal lade trykkesynspunktet veje tungest, og at den tillægspension, vi skal have, bør være reguleret for prisstigninger. Vi får som sagt debatten senere og kan så vende tilbage til disse problemer.

Diskussionen om væksten i statens udgifter vil formentlig vare lige så længe, som man overhovedet diskuterer den slags problemer. Jeg synes, at hr. Baunsgaard kom virkeligheden en hel del nærmere, end hr. Poul Møller gjorde i sine bemærkninger. Hr. Baunsgaard gør opmærksom på, at det grundlæggende for væksten i statsudgifterne i de aller fleste tilfælde er, hvad der foregår i denne sal, og hvad der vedtages her. Det er ikke sådan, at der sidder en række uskyldige partier og en skyldig regering. Når vi netop i disse dage, som jeg søgte at gøre rede for det i formiddags, hos finansministeren gennemgår budgetterne ministerium for ministerium for at søge at begrænse væksten så meget som overhovedet muligt, hvad er det så, vi støder på? Det, vi helt sikkert støder på, er de lovbundne udgifter, som sluger det meste af væksten, og når vi vil formindske væksten, er det et meget lille område, vi frit disponerer over.

Sådan er forholdene, og derfor må det også være rigtigt at vende spørgsmålet om. Når hr. Poul Møller stadig kommer tilbage til, at han vil have en mindre kraftig vækst i statsudgifterne, kan det da ikke bare være sådan en almindelig tankegang, han har, eller en løs talemåde. En mand, der har den indsigt i de danske finanser,